VOM PIERDE PÂNĂ CÂND VOM ÎNVĂȚA SĂ NE ASCULTĂM UNII PE ALȚII

Autor: Tudor-Alexandru Jinga | 7 noiembrie 2021

Putem să facem un exercițiu de imaginație, să ne închipuim că suntem singuri pe lume, că nu mai este nimeni altcineva în afară de noi. Evident, nu am supraviețui prea mult. Și chiar dacă am face-o, nu ar mai rămâne nimic după noi. Până la urmă, chiar și Robinson Crusoe sau Gulliver s-au întors în societate imediat când au avut ocazia. Se pare, deci, că nevoia de celălalt este absolut vitală, pentru că nu le putem face singuri pe toate. De aceea este atât de importantă coordonarea și cooperarea între oameni: avem obiective comune pe care trebuie să le atingem, dar o putem face numai cu ajutorul celorlalți. Toma de Aquino numește aceste obiective colective „binele comun”. Binele comun nu este doar suma a ceea ce constituie binele pentru fiecare individ, ci reprezintă acele obiective comune pe care toți membrii unei societăți doresc să le atingă. De aici apar instituțiile și tot ceea ce reprezintă piața și diviziunea muncii. Avem numeroase proiecte comune care nu pot fi realizate decât prin contribuția mai multor membri ai comunității.

De-a lungul timpului, am avut ocazia să fac parte din mai multe proiecte, unele inițiate chiar de mine. Am descoperit repede cât poate fi de dificil să lucrezi în echipă, cât de anevoioasă poate fi coordonarea, munca susținută, clarificarea unui scop comun etc. Uneori ținta nu e clară, alteori oamenii nu sunt obișnuiți să lucreze susținut, să își respecte cuvântul, de multe ori apar invidii, o competiție nesănătoasă, iar alteori pur și simplu organizarea este proastă sau scopul este nerealist. Sunt o mulțime de factori care asigură succesul sau, din contră, eșecul oricărui proiect. Și totuși, condiția necesară pentru ca obiectivele comune să fie atinse este o echipă funcțională, o echipă bine pregătită. Din păcate, nu suntem învățați să lucrăm cu adevărat în echipă. Cei mai mulți dintre noi avem o gândire extrem de individualistă și suntem oarecum obișnuiți să vedem în ceilalți mai degrabă niște adversari în calea propriului succes, decât niște parteneri de drum spre țelul comun. De multe ori pornim cu o astfel de mentalitate încă din familie, iar apoi ne este consolidată în școală și, în goana după afirmarea personală, pierdem din vedere importanța colaborării cu cei de lângă noi.

Consider că faptul de a nu ști să lucrăm împreună este una dintre cele mai importante

cauze ale maladiilor morale, sanitare sau administrative din țara noastră. Când fiecare este pentru el, nu are cum să iasă ceva bun la finalul zilei, oricât de profesionist ar fi la nivel individual. Este adevărat că în orice echipă unul dintre ingredientele succesului este ca fiecare membru să-și facă treaba lui cât poate de bine, dar acest lucru implică cu necesitate faptul de a-ți cunoaște limitele și de a ține întotdeauna cont de întreg, de ceea ce face celălalt. O echipă bună este asemenea unei orchestre în care fiecare are instrumentul și linia lui melodică, dar trebuie să cânte în acord cu toți ceilalți; dacă orchestra nu funcționează ca un organism, muzica nu este posibilă.

Se spune adesea că avem o criză majoră de leadership. E adevărat, pentru că avem o criză de viziune, o criză morală, o criză a educației, a înțelegerii faptului că munca, disciplina, respectarea cuvântului, a termenelor, un caracter virtuos și profesionalismul sunt atribute necesare membrilor oricărei echipe care dorește să își atingă într-adevăr obiectivele. Pierdem pentru că nu știm să ne organizăm, pierdem pentru că fiecare știe mai bine și le știe pe toate, pierdem pentru că în loc să ducem o luptă împreună, fiecare luptă pentru el, tocmai cu seamănul, cu cel pe care ar trebui să îl sprijine, pentru ca la rândul lui să fie sprijinit. Nu mă refer numai la lupta cu pandemia, ci la o mentalitate generală. Suntem în război: medical, dar și cultural. Dacă nu vom reuși să ne organizăm în măsura pe care aceste lupte o cer, nu avem cum să ieșim învingători, iar în ambele cazuri este vorba despre o luptă pe viață și pe moarte: una fizică, cealaltă spirituală.

Cu toate acestea, ceea ce am experimentat într-un an și ceva ca membru al tinerei redacții de la *Marginalia* este tocmai ce presupune o echipă din ce în ce mai închegată, care își înțelege tot mai bine menirea, într-un sens cât se poate de profesionist. Să te organizezi în general în România este extrem de dificil, dar pe timp de pandemie, într-o perioadă în care întâlnirile devin aproape imposibile, este cu totul nesperat. Ceea ce remarc cu mare bucurie este că există oameni foarte serioși în generația mea; oameni lucizi, nu doar bine intenționați, oameni care înțeleg valoarea tuturor lucrurilor descrise mai sus, oameni capabili să lucreze împreună și să ajungă la un rezultat, să ducă lucrurile până la capăt într-un mod surprinzător. În momentul când înțelegem că avem nevoie unii de alții, că faptul de a lucra în echipă contribuie de fapt chiar la binele nostru personal, apare speranța. Într-adevăr, se întâmplă minuni, lucruri pe care nu le-ai fi crezut posibile înainte să crezi în cel de lângă tine.

Imagine: Max Pixel